

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra MED KUL OG KRIDT SKITSER (FORAAR 1872)

Citation: Drachmann, Holger: "Samlede poetiske Skrifter", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 93. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-idm139703123528160/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

var min pligtskyldige Modstander, der vist gerne lige straks var røget i mig, hvis ikke Velanstændigheden havde fordret, at den holdt Trop med de andre og fulgte „Linjen“. At den lange Hejre, der skridtede ud og stød ikke vilde se hen paa mig, stod i et vist Slægtskabsforhold til mig, derom var der nu ikke den allerringeste Tvivl, og at den Stud, der i sin Brøsigthed nær havde revet Skilderhuset over Ende, en Gang havde fornærmet mig groveligen, det vilde jeg holde ti mod en paa. Kort og godt, jeg kendte alle mine Pappenheimere igen, og denne Genkendelse i en tilfældig ydre, forskellig Ham foraarsagede mig stor Moro og Fornøjelse.

Imidlertid var Solen gaaet ned, og Tusmørket havde endogsaa saa smaat begyndt at indfinde sig. Befolkningen der inde paa Langelinje fortyndedes mere og mere, og snart saa' jeg kun de vandkæmmede Jagthunde, de misøjede Støvere, nogle gamle Gnaver, et Par Krager og nogle andre Drivere spankulere frem og tilbage.

Jeg vendte mine Øjne saa vel som mine Tanker bort fra „Linjen“ og ud imod Søen. Der ude paa den anden Side af Kastelspynten, ude i Horisonten, langt borte, flimrede endnu det gyldenrøde Skær over Vandet. Smaa violette Skyer tittede op, som vilde de spørge, om de nu maatte komme frem, og da ingen nægtede dem Tilfaldelse, tog de hverandre i Hænderne og steg op over Bølgerne i en lang, broget Række. Nogle enkelte, bitte Skyer, der var dristigere end de andre, smuttede ud af Kæden og klatrede op, højere og højere i Vejret, maa-ske for bedre at kunne se, hvor Solen blev af. Imellem disse raske Luftsøjlere blev jeg paa en Gang nogle mørke Punkter va'r. Punkterne blev større og større; snart saa' jeg, at det var store Fugle, der paa susende Vinger og — nu hørte jeg det ogsaa — med klingende Sang kom flyvende hen under Himlen. Sangen der oppe lød som saadan eller dog som noget lignende:

Under Naturens mægtige Lov,
Over Menneskene,
Mod det Bryst, der banker som vort for Frihed,
Drage vi
Med evige Sange.

Nu saa' jeg tydeligt, at det var store Svaner, og idet de dristige Flyvere var over de høje Poppeltræer, skød pludselig en af Svanerne ned og satte sig med sammenfoldede Vinger foran mig: „Tag mig nu og behold mig, medens Du har mig,“ hviskede den smukke Fugl. Det hvide, stolte Bryst bølgede endnu op og ned fra den hastige Flugt. Der var en dyb og sølsom Lid i de klare, brune Øjne; — jeg strakte Haanden ud, men jeg formaaede ikke at sige et Ord. Da lød atter de forunderlige Toner der oppe fra, og nu udstrakte jeg begge Armene —